

WAT POËZIE MET JE DOET

Toen een dichter bij een poëziefestival vernam dat hij een paar extra gedichten mocht voordragen, haalde hij een boodschappenlijstje van de vorige dag uit zijn broekzak. Hij las het lijstje voor.

De aanwezigen concludeerden terecht dat het de ingrediënten voor een appeltaart bevatte. Met de woorden ‘anderhalve kilo goudrenetten’ begon de voordracht. Ook ‘een pak zelfrijzend bakmeel’ vormde een welluidende regel.

De dichter eindigde zijn optreden met hetzelfde recept. En het publiek deed mee!

De vanillesuiker galmde door de zaal.

Interactief werd een poëtische appeltaart gebakken. Hij smaakte uitstekend.

Op een vraag die laatst aan het Zutphens dichtersgilde werd gesteld (‘Wat zijn voor jullie goede gedichten?’) luidt het antwoord: Alles kan poëzie zijn.

Een meisje van een jaar of vijf rende op een hek af waarachter zich een hert bevond en ze wees op het gewei. Ze vroeg aan haar ouders, die kwamen aanslenteren: ‘Is dat gemaakt van een stok?’

Pure poëzie, zo’n opmerking. Haar vroegwijze broertje doorbrak de magie, hij zei dat het hert een ‘gewei’ droeg. Maar het effect was toch dat wij gewei een mooi woord gingen vinden. Poëzie doet wat met je. Ze plaatst de dingen in een ander licht. Ze zet herten een nieuw gewei op, ze brengt de gewoonste woorden tot leven. Ze opent de gordijnen en laat zien dat het buiten een andere wereld is dan je had verwacht.

Eén zinnetje kan voldoende zijn, zoals de vaststelling van de schrijver Robert Musil: ‘In de winter bestaan bomen alleen maar uit hout.’ Hij had nog dezelfde denktrant van verwondering als het meisje bij dat hert.

Dit is een oproep aan lezers om zich net zo te laten aansporen tot het schrijven van een gedicht voor deze rubriek.

Alles kan een inspiratie zijn.

Zo kun je taal en ritme van het lange gedicht *Mei* van Herman Gorter (4.381 regels) op je laten inwerken, door het te lezen of door ernaar te luisteren. Als je na de slotregels ontwaakt uit je poëtische droom, duurt het even voordat je met beide benen op de grond staat. De verbeelding blijft nog lang aan de macht.

De *Mei* past niet op deze pagina. Wel dit gedicht van vijf regels:

De boom groeit.

Hij groeit en groeit.

Hoger dan het huis.

Hij groeit en groeit.

Hoger dan het flatgebouw.

Het werd geschreven door een meisje van zes.

Je ziet haar kijken, je ziet de boom groeien. Je voelt de kracht van de poëzie.